

LESNÍ DOBRODRUŽSTVÍ

Jednoho krásného podzimního dne se děti z malé vesničky jménem Dubínkov domluvily na procházku do tajemného lesa plného čar a kouzel. Sraz si daly po obědě u vlakového nádraží nedaleko onoho lesa a společně se s nadšením vydaly úzkou polní cestičkou zdobenou lesklými oblázky a výhonky mladé trávy. Děti bylo celkem šest, všichni byli velcí kamarádi a dobrodružství chtěl naplno prožít každý z nich.

Když se blížili k lesu kouzel, oslnil je jeho přenádherný žlutočervený lesk se zlatými odlesky. Zdálo se jim, jako by oslepli, a na chvíli neviděli téměř nic. Avšak když se začali rozkukávat, uviděli siluetu vysokého, urostlého muže.

„Krásný den, děti,“ ozvalo se hlubokým hlasem. Začala se podrobně vyobrazovat i jeho postava. Měl dlouhé stříbrné vousy sahající až ke kolenům, oči modré jako oceán, velký, kulatý nos, mandlově hnědý kabát se zlatými knoflíky a béžově lesklý vysoký klobouk s orlím pérem tyčícím se vysoko nad klobouk. Děti byly v šoku, a proto nedokázaly vyslovit ani hlásku. „Nechtěl jsem vás vylekat, jen vás varovat. Jakmile vstoupíte do tohoto lesa, zažijete něco tak úchvatného, že na to do konce života nezapomenete. Ale buďte ostražití, číhá tam plno skrytých nebezpečí jak v podobě zvěře, tak i nevysvětlitelných záhadných prvků, které nikde jinde neuvidíte, jen u nás. Tak hodně štěstí, už musím jít,“ pousmál se, otočil jedním ze svých knoflíků na kabátu a zmizel.

Děti začaly jásat a bez jediného zaváhání utíkaly k lesu. Došly až ke křišťálově čisté řece s červeně mramorovanými kameny, přes kterou byl postaven kamenný most jako z pohádky. Hned za ním byla vysoká skála porostlá mechem. Děti se vydaly přes řeku, pak přímo okolo skály, až narazily na malinká a očividně už dlouho nepoužívaná dvířka. Chtěly je otevřít, ale byl tu jeden problém – dveře neměly kliku ani žádnou škvírku, kterou by se daly otevřít.

„Zajímalo by mě, co je za nimi,“ řeklo jedno z dětí, „musíme přijít na způsob, jak je otevřít.“ Děti chvíli dumaly nad tím, jak dvířka otevřít bez toho, aby se poškodila. Netrvalo dlouho a byl tu jeden nápad. „Co takhle na ně zatlačit, mohla by se otevírat směrem do skály,“ zvolal nejstarší z party. „Dobrý nápad, zkusíme to,“ odvětili ostatní. Všichni kluci si poodstoupili pár metrů od skály a chtěli se rozběhnout přímo proti dvířkům, když vtom se ozval zvuk připomínající odemykání zámku, pak vrznutí a dvířka se sama otevřela. Silný bílý jas děti opět oslnil

a podivný ženský hlas je začal volat. Říkal, ať vstoupí dovnitř. Děti uposlechly a s malou nejistotou hezky po jednom vstoupily dál. Objevily se v malé místnosti, kde nic nebylo.

„To je dost divné, musíme ihned pryč,“ zakřičela jedna z dívek. Když vtom se dveře zabouchly a zem pod nohama se začala třást. „Co se to děje?“ křičeli na sebe, ale nikdo nikoho neslyšel, všichni totiž naráz usnuli. Děti se probudily až v nějakém novém světě, kde bylo všechno obrovské a krásné, ale něco se na nich také změnilo, narostla jim křídla, na prstech měly přísavky a byly malé jako hlavička špendlíku. Přiletěla k nim maličká víla a řekla: „Vítejte v Podzimii. Jsem víla Barvěnka a dělám stylistku listů ve vašem světě. V období podzimu celý den lítám po lesích, stráních a zahradách a našeptávám lístkům stromů, jakou barvu si mají obléct. Tento rok však nestíhám a hodila by se mi pomoc, nemáte pár hodin čas?“ „Jasně, máme spoustu času a moc rádi pomůžeme,“ odpověděly děti s velikou radostí. „Výborně, polet'te za mnou, ukážu vám, jak na to.“ Víla přiletěla k velikánskému stromu, na kterém visely tisíce listů, pomalu létala od jednoho k druhému a šeptala jim, do jaké barvy se mají zabarvit.

Děti pozorně sledovaly každý její krok a pak přišel jejich čas, víla odletěla do jiného lesa a děti poslala zpátky do jejich světa. Ještě než se úplně rozloučily, víla jim sdělila, že se do své původní velikosti vrátí až v dobu, kdy bud' budou všechny stromy v Dubínkově zbarvené do pestrých barev, nebo po skončení onoho krásného období, jež nazýváme podzim.

Doma se děti ihned vrhly do práce, barvily listí jabloním, hrušním, javorům, jírovcům a desítkám dalších druhů stromů a zanedlouho měly hotovo. Při každé další příležitosti, kdy se mohly podívat na nějaký strom, měly děti ze sebe dobrý pocit, protože viděly kus odvedené práce, lidé okolo se z toho radovali, a tak byly všechny děti spokojené.

(Veronika Kosová, 9. třída)

